

Sygnatura akt II C 68/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w S.

przeciwko D. Ś.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1745,61 zł (jeden tysiąc siedemset czterdzieści pięć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 54,38 zł (pięćdziesiąt cztery złote trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 68/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 18 grudnia 2014 roku skierowanym przeciwko D. Ś., powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 1 745,61 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania w tym opłaty sądowej i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 3 września 2012 roku w Ł., na skrzyżowaniu ulic (...) II i W., pozwana kierując pojazdem marki O. (...) o numerze rejestracyjny (...), bez wymaganych uprawnień, nie dostosowała prędkości do warunków ruchu i utraciła panowanie nad pojazdem, wskutek czego uderzyła przodem pojazdu w słup latarni ulicznej zlokalizowany na ulicy (...), doprowadzając tym samym do uszkodzenia mienia stanowiącego własność (...) SA. Przedmiotowy pojazd objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w powodowym towarzystwie, potwierdzoną polisą numer (...). Powód po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz (...) SA odszkodowanie w kwocie 1 745,61 zł w związku ze szkodą poniesioną w wyniku zdarzenia z dnia 3 września 2012 roku. Powód wystąpił do pozwanej z regresem i wezwał ją do zapłaty kwoty w wysokości świadczenia wypłaconego na rzecz poszkodowanego pismami z 20 maja 2013r i 31 lipca 2013r. Żądanie powoda pozostało bezskuteczne.

(pozew k. 2-4, pełnomocnictwo k. 6, odpis KRS k. 8-14)

W dniu 5 stycznia 2015 roku został wydany w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 1280/14 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 43)

W dniu 16 stycznia 2015 roku pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o rozłożenie na raty zasądzonej na rzecz powoda kwoty 1 745,61 złotych oraz kosztów sądowych. Pozwana nie zakwestionowała dochodzonego pozewem żądania, wskazując iż zdaje sobie sprawę z ciężącego na niej zobowiązania wobec powoda. Podniosła, iż jest osobą bezrobotną z prawem do półrocznego zasiłku.

(sprzeciw k. 46)

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 5 marca 2015 roku, powód oświadczył, iż ogranicza żądanie pozwu do kwoty 1 745,61 złotych i poniesionych przez powoda kosztów procesu w kwocie 54,38 złotych, oraz wnosi o umorzenie postępowania odnośnie do odsetek od należności głównej w całości. Wyjaśnił, że skłonny jest wyrazić zgodę na rozłożenie spłaty zadłużenia pozwanej w łącznej kwocie 1799,99 zł (dochodzona pozew należność główna i koszty procesu) na 15 rat po 120 zł każda, płatne do ostatniego dnia każdego miesiąca, począwszy od maja 2015 roku, ograniczając swoje roszczenie poprzez rezygnację z odsetek od należności głównej.

(pismo powoda k. 50-51)

Na podstawie postanowienia z dnia 5 maja 2015 roku, pismem doręczonym pełnomocnikowi powoda w dniu 11 maja 2015 roku, został on zobowiązany do wypowiedzenia się w terminie 7 dni od doręczenia wezwania czy w związku ze stanowiskiem zawartym w piśmie z dnia 5 marca 2015 roku cofa pozew w części (jeśli tak to czy ze zrzeczeniem się roszczenia czy bez takiego zrzeczenia i konkretnie co do jakich kwot, a jeśli co do odsetek ustawowych to za jaki okres) pod rygorem uznania w przypadku braku odpowiedzi, że powództwo w całości popiera.

(postanowienie k. 57, potwierdzenie odbioru k. 58)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie. Wezwanie powoda według postanowienia z dnia 5 maja 2015 roku pozostało bez odpowiedzi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 września 2012 roku ok. godz. 23.20 w Ł. na skrzyżowaniu ulicy (...) II i ulicy (...) kierując pojazdem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), bez wymaganych uprawnień, nie zachowała szczególnej ostrożności, nie dostosowała prędkości do warunków w jakich odbywał się ruch, utraciła panowanie nad pojazdem, wjechała na chodnik ul. (...) i przodem pojazdu uderzyła w słup ulicznej latarni.

(bezsporne, także kserokopie: odpisu wyroku nakazowego sygn. akt VII W 3624/12 k. 21, pism K. w Ł. Wydziału Ruchu Drogowego k. 19, 20)

Pojazd marki O. (...) o numerze rejestrze (...), w dacie zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) SA w S..

(bezsporne, także polisa (...) k. 15-18)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego powód wypłacił na rzecz (...) SA Oddział Ł.-Miasto, który był właścicielem uszkodzonego w zdarzeniu z dnia 3 września 2012 roku słupa latarni ulicznej odszkodowanie w kwocie 1 745,61 złotych tytułem kosztu naprawy uszkodzonego słupa.

(bezsporne, kserokopie: decyzji z dn. 27.02.2013r. k. 31, noty księgowej k. 29, potwierdzenie przelewu k. 32)

Powód pismami z dnia 20.05.2013 r. oraz 31.07.2013r., wezwał D. Ś. do zapłaty kwoty 1 745,61 złotych wypłaconej tytułem odszkodowania poszkodowanemu w związku ze zdarzeniem z dnia 3 września 2012 roku. W piśmie z dnia 31 lipca 2013 roku powód wskazał, że zapłaty żąda w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(bezsporne, kserokopie: wezwania do zapłaty k. 33-34, przesądowego wezwania do zapłaty k. 39)

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami, a Sąd ustalił go w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy szczegółowo opisany w uzasadnieniu. Ustalen stan faktycznego w oparciu o kserokopie dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z art. 3 ust 4 pkt 5 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (t.j. Dz. U.z 2013r, poz. 950) do czynności ubezpieczeniowych należy również prowadzenie postępowań regresowych oraz postępowań windykacyjnych związanych z wykonywaniem umów ubezpieczenia, reasekuracji oraz gwarancji ubezpieczeniowych.

Za podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczenia należy przyjąć art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r, poz. 392).

Zgodnie z tym przepisem, zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący:

- 1) wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii;
- 2) wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa;
- 3) nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa;
- 4) zbiegł z miejsca zdarzenia.

W sprawie niniejszej powód wywodził swoje roszczenie w oparciu o wskazaną w pkt 3 powołanego przepisu podstawę tj. nie posiadanie przez pozwaną wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym.

W niniejszej sprawie bezsporne było spowodowanie przez pozwaną zdarzenia, brak uprawnień pozwanej do prowadzenia pojazdu w czasie zdarzenia oraz wysokość szkody. Nie było też sporu, że pojazd którym kierowała pozwana objęty był ochroną ubezpieczeniową powoda z tytułu OC oraz, że powód w toku postępowania likwidacyjnego, wypłacił tytułem odszkodowania kwotę dochodzoną pozwem. Uwzględniając te okoliczności uznać należało, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 43 powołanej ustawy uzasadniające odpowiedzialność pozwanej względem powoda.

Mając powyższe na względzie należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1745,61 zł, o czym orzeczono, jak w punkcie 1 sentencji.

Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych poczynając od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Z akt sprawy wynika, że powód wezwał pozwaną D. Ś. przesądowym wezwaniem z dnia 31 lipca 2013 roku do zapłaty kwoty 1 745,61 złotych w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma (k.39). W wyznaczonym terminie pozwana nie zapłaciła żądanej kwoty ani nie zakwestionowała obowiązku zapłaty.

Zobowiązania, których źródłem zaistnienia są czyny niedozwolone powstają w dacie popełnienia tych czynów, a wobec tego, że nie wskazują terminu, w jakim dłużnik powinien naprawić szkodę zaliczane są do zobowiązań bezterminowych. Postawienie takiego zobowiązania w stan wymagalności następuje w rezultacie wezwania dłużnika przez wierzyciela do zapłaty.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że żądanie odsetek od zasądzonego świadczenia od dnia wniesienia pozwu jest zasadne. Pozwana tego także nie kwestionowała.

W tym miejscu odnieść się należy do treści pisma pełnomocnika powoda z dnia 5 marca 2015 roku. Zgodnie z dyspozycją art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie powód pismem z dnia 5 marca 2015 roku oświadczył, że ogranicza powództwo w zakresie roszczenia o odsetki ustawowe od należności głównej w całości. Wobec niejasnego charakteru i zakresu tej czynności procesowej dokonanej przez powoda, Sąd wezwał jego pełnomocnika do wypowiedzenia się czy w związku z treścią przedmiotowego pisma procesowego cofa on powództwo w części i ewentualnie w jaki sposób. Zarówno cofnięcie pozwu, jak i ewentualne zrzeczenie się roszczenia powinny być bowiem wyrażone w sposób niewątpliwy, tj. wyraźnie i bezwarunkowo (por. J. Mokry, Odwołałość czynności procesowych w sądowym postępowaniu cywilnym, s. 20 i nast.).

Pełnomocnik powoda nie ustosunkował się do wezwania Sądu, nie stawił się także na żadnym z terminów rozpraw. W związku z powyższym brak było podstaw do uznania, że powództwo zostało w jakimkolwiek zakresie cofnięte, wobec czego Sąd orzekł co żądania pierwotnie określonego w pozwie.

Wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 322 k.p.c. może to nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Przyjmuje się, iż założeniem przepisu jest uczynienie postępowania wykonawczego (egzekucji) realnym ze względu na określoną sytuację ekonomiczną i finansową dłużnika. Unormowanie to daje bowiem możliwość antycypowania trudności mogących wyniknąć w toku postępowania egzekucyjnego, a które można przewidzieć już w fazie postępowania rozpoznawczego. Celem tej instytucji jest umożliwienie dłużnikowi dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika i uniknięcia egzekucji. Szczególnie uzasadnione przypadki, w rozumieniu przepisu, nie muszą mieć wyjątkowego charakteru. O tym, czy chodzi o szczególnie uzasadnione wypadki, decydują okoliczności konkretnego przypadku. Z reguły chodzić będzie o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, jego sytuację majątkową, finansową, rodzinną, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia. Nie można jednak nie brać pod uwagę także sytuacji samego wierzyciela. Rozłożenie świadczenia na raty pozbawia go bowiem możliwości uzyskania pełnego świadczenia przed terminem płatności ostatniej raty, jak również odsetek od świadczeń ratalnych za okres między wydaniem wyroku, a datą płatności poszczególnych rat.

Sąd nie doszukał się takich szczególnych okoliczności, które by wskazywały na zasadność zastosowania art. 320 k.p.c. Pozwana została wezwana przez Sąd do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania pozwanej na okoliczność jej sytuacji materialnej i rodzinnej. Na wyznaczony termin rozprawy pozwana nie stawiła się. Pozwana poza złożeniem zaświadczenia z P.w Ł., w żaden sposób nie wykazała swojej sytuacji majątkowej i rodzinnej uzasadniającej żądanie rozłożenia na raty zasądzonego od niej na rzecz powoda świadczenia. Brak zatem wystarczających podstaw do zastosowania możliwości przewidzianej przepisem art. 320 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. , stanowiącej o zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej żadaną ostatecznie kwotę kosztów postępowania w wysokości 54,38 złotych. Żądane przez powoda koszty procesu nie są większe niż poniesione przez niego w sprawie (opłata od pozwu w kwocie 88 zł oraz opłata od pełnomocnictwa 17 zł).